

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL

JÁN MAZÁK

prezentate la 16 decembrie 2010¹

1. Prezenta acțiune a fost introdusă de Comisia Comunităților Europene împotriva Republicii Elene în temeiul articolului 228 CE, care corespunde în prezent articolului 260 TFUE, ca urmare a pretensei neexecutări a Hotărârii pronunțate de Curte la 18 iulie 2007 în cauza Comisia/Grecia² (denumită în continuare „Hotărârea din 2007”). În această hotărâre, Curtea a declarat că, prin neadoptarea, în termenul prevăzut, a actelor cu putere de lege și a normelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2004/80/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind despăgubirea victimelor infracționalității³, Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive.

2. Comisia solicită Curții să constate neîndeplinirea obligațiilor care revin în temeiul articolului 228 alineatul (1) CE, precum și să

oblige pârâta la plata unei sume forfetare⁴. Republica Elenă apreciază că acțiunea trebuie respinsă.

Procedura precontencioasă

3. La șapte luni de la pronunțarea Hotărârii din 2007, respectiv la 29 februarie 2008, Comisia a adresat Republicii Elene o scrisoare de punere în întârziere prin care i-a solicitat să îi comunice, în termen de două luni, măsurile adoptate în vederea executării hotărârii menționate.

4. Întrucât a răspuns prin scrisoarea din data de 10 septembrie 2008, Republica Elenă nu a respectat termenul stabilit de Comisie. În răspunsul său, aceasta arăta că proiectul de lege menit să pună capăt încălcării constatate prin Hotărârea din 2007 se afla în faza finală de elaborare⁵.

1 — Limba originală: franceza.

2 — C-26/07.

3 — JO L 261, p. 15, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 31.

4 — Inițial, Comisia solicita de asemenea obligarea la plata unei penalități cu titlu cominatoriu. Comisia a renunțat la acest capăt de cerere, având în vedere executarea ulterioară de către Republica Elenă a Hotărârii din 2007.

5 — Trebuie să se observe că aceeași afirmație figura deja în memoriul în apărare depus de Republica Elenă, la 27 februarie 2007, în cadrul procedurii care a condus la pronunțarea Hotărârii din 2007.

5. La 23 septembrie 2008, Comisia a notificat Republicii Elene un aviz motivat prin care i-a solicitat să ia, în termen de două luni, măsurile necesare pentru a se conforma Hotărârii din 2007.

6. Republica Elenă nu a respectat din nou termenul stabilit de Comisie. Aceasta a răspuns abia la 22 iunie 2009, informând că proiectul de lege prin care se transpunea Directiva 2004/80 va fi depus în cursul sesiunii de vară a parlamentului.

7. La 25 iunie 2009, Comisia a decis să formuleze o acțiune în fața Curții împotriva Republicii Elene. Acțiunea a fost introdusă în cele din urmă la 20 octombrie 2009, solicitându-se Curții să constate neîndeplinirea obligațiilor, precum și să oblige Republica Elenă la plata unei penalități cu titlu cominatoriu și a unei sume forfetare.

8. În cursul perioadei cuprinse între decizia Comisiei de a formula acțiune și introducerea acțiunii respective, Republica Elenă a adresat Comisiei două scrisori care conțineau informații cu privire la noul stadiu al procedurii legislative privind legea de transpunere a Directivei 2004/80. În cele din urmă, prin scrisoarea din 10 septembrie 2009, Republica Elenă a informat Comisia cu privire la întreruperea procedurii din cauza convocării alegerilor legislative anticipate.

Evoluțiile intervenite în cursul prezentei proceduri

9. Republica Elenă a transpus Directiva 2004/80 prin Legea 3811/2009 publicată la 18 decembrie 2009 în Jurnalul Oficial al Republicii Elene (FEK A' 231).

10. Comisia a fost informată cu privire la legea în cauză prin scrisoarea din 22 decembrie 2009. În pofida acestei informări, întemeindu-se pe Comunicarea din 13 decembrie 2005 privind aplicarea articolului 228 CE⁶ (denumită în continuare „Comunicarea din 2005”), Comisia a decis să nu renunțe la judecată. În memoriul în replică, Comisia a arătat că nu mai solicită obligarea la plata unei penalități cu titlu cominatoriu, dar că își menține cererea de obligare la plata unei sume forfetare.

Cu privire la neîndeplinirea obligațiilor

11. În prezenta cauză, rezultă în mod cert că, prin neadoptarea măsurilor necesare pentru

6 — SEC(2005) 1658. Astfel cum a prefigurat la punctul 10 din această comunicare, Comisia va propune de acum înainte în mod sistematic obligarea statului membru aflat în culpă la plata unei sume forfetare și va menține o asemenea cerere, fără a mai renunța la acțiune, inclusiv în caz de conformare a statului membru după sesizarea Curții și înainte de pronunțarea unei hotărâri în temeiul articolului 228 CE.

executarea Hotărârii din 2007, Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 260 alineatul (1) TFUE. În această privință, prezintă prea puțină importanță faptul că, ulterior introducerii acțiunii, statul membru în discuție a adoptat în cele din urmă măsurile necesare.

12. Această constatare se impune având în vedere jurisprudența constantă, potrivit căreia existența unei neîndepliniri a obligațiilor trebuie apreciată în funcție de situația din statul membru astfel cum aceasta se prezenta la momentul expirării termenului stabilit în avizul motivat, schimbările intervenite ulterior neputând fi luate în considerare de Curte⁷.

13. În speță, executarea Hotărârii din 2007 implica, pentru Republica Elenă, adoptarea măsurilor necesare pentru a se conforma Directivei 2004/80. Este incontestabil faptul că Republica Elenă a adoptat măsurile respective abia în decembrie 2009, prin votarea Legii 3811/2009, deși avizul motivat prin care se stabilea un termen de două luni pentru a se conforma Hotărârii din 2007 era din data de 23 septembrie 2008.

14. Jurisprudența sus-menționată exclude de asemenea argumentul Republicii Elene potrivit căruia acțiunea ar trebui respinsă, având în vedere colaborarea strânsă și continuă cu Comisia pe tot parcursul procedurii

precontencioase, precum și faptul că Hotărârea din 2007 a fost executată înainte de a se pronunța o hotărâre în prezenta cauză.

15. Apreciem că aceste elemente pot fi luate în considerare, dacă este cazul, la aprecierea necesității de a impune sancțiuni pecuniare, precum și cuantumul acestora, dar nu la stabilirea existenței neîndeplinirii obligațiilor.

16. În această privință, am dori să adăugăm că nu este posibil să se vorbească de o „colaborare strânsă și continuă” cu Comisia din partea Republicii Elene decât de la momentul la care Comisia a decis să formuleze prezenta acțiune. În opinia noastră, răspunsurile tardive ale autorităților elene atât la scrisoarea de punere în întârziere, cât și la avizul motivat nu reprezintă în mod cert dovada acestui gen de colaborare.

Cu privire la sancțiunea pecuniară

Argumentele părților

17. Inițial, Comisia ceruse Curții să aplice Republicii Elene atât penalități cu titlu

⁷ — A se vedea Hotărârea din 9 decembrie 2008, Comisia/Franța (C-121/07, Rep., p. I-9159, punctul 22), precum și Hotărârea din 4 iunie 2009, Comisia/Grecia (C-568/07, Rep., p. I-4505, punctul 24).

cominatoriu, cât și o sumă forfetară. Astfel cum s-a arătat la punctul 10 din prezentele concluzii, Comisia a renunțat la capătul de cerere referitor la penalitate ca urmare a executării Hotărârii din 2007 ulterior introducerii prezentei acțiunii menținându-și cererea cu privire la obligarea la plata unei sume forfetare.

18. Comisia apreciază că aplicarea unei sume forfetare este justificată, în speță, de durata încălcării, respectiv 29 de luni, și de consecințele acesteia foarte severe pentru interesele private și publice, din moment ce netranspunerea Directivei 2004/80 în ordinea juridică elenă ar fi împiedicat realizarea obiectivului fundamental al liberei circulații a persoanelor într-un spațiu unic de libertate, securitate și justiție.

19. Comisia atrage de asemenea atenția asupra circumstanțelor agravante ale pretenției neîndepliniri a obligațiilor, cum ar fi, în primul rând, claritatea Hotărârii din 2007 și a dispozițiilor Directivei 2004/80 care, în consecință, nu generează nicio dificultate de interpretare, în al doilea rând, inexistența unor dificultăți deosebite legate de procedura de transpunere a Directivei 2004/80 și, în al treilea rând, răspunsul tardiv al autorităților elene la avizul motivat.

20. În ceea ce privește valoarea sumei forfetare, Comisia a propus să se rețină o sumă forfetară zilnică de 10512 euro pe fiecare zi de întârziere de la data pronunțării Hotărârii din 2007 până la data pronunțării hotărârii în prezenta cauză sau până la data adoptării măsurilor necesare pentru executarea Hotărârii din 2007, dacă aceasta va avea loc înainte de pronunțare⁸.

21. În conformitate cu Comunicarea din 2005, această sumă forfetară zilnică rezultă din multiplicarea unei sume forfetare de bază de 200 de euro cu un coeficient de gravitate, fixat în speță la 12 pe o scară de la 1 la 20, și cu un factor fix pentru fiecare țară (denumit în continuare factorul „n”), care ține cont atât de capacitatea de plată a statului membru în cauză dată de produsul intern brut, cât și de numărul de voturi de care acesta dispune în cadrul Consiliului Uniunii Europene, care ar fi de 4,38 în cazul Republicii Elene.

22. În ședință, Comisia a redus suma forfetară zilnică propusă inițial la 10 248 de euro, dată fiind modificarea factorului „n” ca urmare a Comunicării Comisiei din 14 septembrie 2010 privind punerea în aplicare a articolului 260 TFUE și actualizarea datelor utilizate pentru calculul sumelor forfetare și al penalităților cu titlu cominatoriu pe care Comisia le va propune Curții în cadrul

⁸ — La data la care Comisia a decis să formuleze prezenta acțiune, respectiv 25 iunie 2009, valoarea sumei forfetare atingea 7 431 484 de euro.

procedurilor de neîndeplinire a obligațiilor⁹ (denumită în continuare „Comunicarea din 2010”). Această modificare s-a realizat pe baza datelor economice disponibile pentru anul 2008. În ceea ce privește Republica Elenă, factorul „n” a fost fixat la 4,27 în loc de 4,38¹⁰.

despăgubirea persoanelor lezate în general și că Directiva 2004/80 s-ar aplica într-un număr limitat de cazuri, astfel încât consecințele neexecutării Hotărârii din 2007 pentru interesele publice și private nu ar fi directe și ar fi, în orice caz, eventuale.

23. Republica Elenă a insistat asupra neimpunerii sumei forfetare din mai multe motive.

26. Republica Elenă a pus accentul pe faptul că întârzierea transpunerii Directivei 2004/80 și, în consecință, a executării Hotărârii din 2007 s-ar explica în principal și în mod obiectiv prin necesitatea de a găsi resursele financiare necesare.

24. În primul rând, Republica Elenă s-ar fi conformat Hotărârii din 2007 mai înainte ca hotărârea în temeiul articolului 260 TFUE să fie pronunțată și, în orice caz, într-un termen rezonabil ținând cont de dificultățile economice cu care s-ar fi confruntat și cu care s-ar confrunța și în prezent.

27. Cu titlu subsidiar, în cazul în care Curtea ar decide să îi impună plata unei sume forfetare, Republica Elenă a propus să se reducă suma respectivă la suma forfetară minimă prevăzută în cazul său prin Comunicarea din 2005, respectiv 2 190 000 de euro. În ședință, aceasta a adăugat că solicită de asemenea posibilitatea de a plăti fracționat, fără dobânzi.

25. În al doilea rând, nu ar exista riscul unor noi neîndepliniri a obligațiilor. În sfârșit, pretinsa neîndeplinire a obligațiilor nu poate fi considerată deosebit de gravă, dat fiind că legislația elenă prevede, pe lângă dispozițiile specifice adoptate în decembrie 2009,

28. Potrivit Republicii Elene, pentru a se pronunța asupra cuantumului sumei forfetare de plătit, Curtea trebuie să ia în considerare toate împrejurările speței și, în special, capacitatea sa de plată, ținând seama și de situația sa actuală.

⁹ — SEC(2010) 923.

¹⁰ — Potrivit Comunicării din 2010, chiar dacă cifrele oferite de aceasta se vor aplica în cazul deciziilor de a sesiza Curtea în temeiul articolului 260 din TFUE începând cu a zecea zi lucrătoare de la data adoptării comunicării menționate, Comisia, de îndată ce va fi reexaminat factorul „n” utilizat pentru calcul, își va adapta modul de calcul în funcție de noul factor „n” în cauzele cu care a fost sesizată Curtea în 2009 în temeiul articolului 260 TFUE, din moment ce noul factor „n” este mai mic decât factorul aplicat inițial la momentul sesizării. Or, aceasta este situația și în speță.

29. În această privință, Republica Elenă contestă în principal factorul „n” utilizat de Comisie pentru a exprima capacitatea de plată a statelor membre care se bazează pe produsul intern brut și pe numărul de voturi de care dispune în cadrul Consiliului statului membru în cauză. Chiar dacă în Comunicarea din 2010 factorul menționat a fost diminuat în cazul Republicii Elene ținând seama de datele economice ale anului 2008, acesta nu ar corespunde realității economice actuale, dat fiind că produsul intern brut aferent anilor 2009 și 2010 ar fi diferit.

30. În plus, elemente precum produsul intern brut și numărul de voturi în cadrul Consiliului nu ar fi suficiente pentru a stabili capacitatea de plată a unui stat membru. Ar trebui să se ia în considerare și alți factori, cum ar fi, de exemplu, deficitul public, datoria publică sau inflația.

Aprecierea Curții

31. Astfel cum am avut deja ocazia să arătăm în Concluziile prezentate în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 10 ianuarie 2008,

Comisia/Portugalia¹¹, considerăm că, pentru a se aplica procedura de executare prevăzută la articolul 260 TFUE într-un mod corespunzător, aceasta trebuie să fie înțeleasă ca un instrument pentru realizarea plenară a obiectivului procedurilor instituite în aplicarea articolului 258 TFUE, care este cel de a pune capăt încălcărilor dreptului Uniunii, și în același timp, ca un mijloc de a descuraja statele membre să nu execute hotărârile Curții de constatare a unor astfel de încălcări în temeiul articolului 258 TFUE.

32. Caracteristica sistemului de sancțiuni pecuniare care, potrivit articolului 260 alineatul (2) TFUE, servesc la atingerea obiectivelor menționate reiese din jurisprudența Curții. Dacă impunerea unei penalități cu titlu cominatoriu pare a fi foarte indicată pentru a stimula un stat membru să pună capăt, cât mai repede posibil, unei încălcări care, în lipsa unei astfel de măsuri, ar avea tendința de a persista, impunerea unei sume forfetare se întemeiază mai mult pe aprecierea consecințelor unei neexecutări a obligațiilor de către statul membru respectiv asupra intereselor private și publice, în special atunci când încălcarea a persistat o lungă perioadă de la pronunțarea hotărârii care a constatat-o inițial¹².

¹¹ — C-70/06, Rep., p. I-1.

¹² — A se vedea Hotărârea din 12 iulie 2005, Comisia/Franța (C-304/02, Rec., p. I-6263, punctul 81), Hotărârea din 9 decembrie 2008, Comisia/Franța (citată la nota de subsol 7, punctul 58), și Hotărârea din 4 iunie 2009, Comisia/Grecia (C-568/07, citată la nota de subsol 7, punctul 45).

33. În prezenta cauză, Comisia a renunțat în mod întemeiat la cererea de impunere a unei penalități cu titlu cominatoriu, ținând seama de funcția descrisă mai sus a penalității cu titlu cominatoriu și a executării Hotărârii din 2007 de către Republica Elenă. Acest aspect este de asemenea confirmat de jurisprudența Curții potrivit căreia impunerea eventuală a unor penalități cu titlu cominatoriu în temeiul articolului 260 TFUE nu se justifică în principiu decât în măsura în care persistă neîndeplinirea care decurge din neexecutarea unei hotărâri anterioare a Curții¹³.

largă putere de apreciere în scopul de a decide dacă trebuie sau nu trebuie impusă o astfel de sancțiune¹⁵ pe baza tuturor elementelor relevante care se referă atât la caracteristicile neîndeplinirii obligațiilor constatate, cât și la atitudinea proprie statului membru în cauză¹⁶.

36. Apreciem că, în speță, trei fapte pledează în favoarea impunerii unei sume forfetare.

34. În ceea ce privește impunerea unei sume forfetare, reiterăm opinia noastră exprimată deja în Concluziile prezentate în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 9 decembrie 2008, Comisia/Franța¹⁴, potrivit căreia această nu poate avea caracter automat în toate cazurile în care neîndeplinirea obligațiilor care revin în temeiul articolului 260 alineatul (1) TFUE a fost constatată.

37. În primul rând, este vorba despre atitudinea Republicii Elene. Astfel cum am avut ocazia să subliniem la punctul 16 din prezentele concluzii, deși Republica Elenă a menționat „colaborarea strânsă și continuă” cu Comisia, răspunsurile tardive ale autorităților elene atât la scrisoarea de punere în întârziere, cât și la avizul motivat nu reprezintă în mod cert dovada acestui gen de colaborare în cursul procedurii precontencioase. Schimbarea de atitudine a autorităților elene s-a

35. Curtea a urmat această abordare constatănd că dispoziția amintită o investește cu o

15 — A se vedea în acest sens Hotărârea din 9 decembrie 2008, Comisia/Franța (citată la nota de subsol 7, punctul 63), și Hotărârea din 7 iulie 2009, Comisia/Grecia C-369/07, Rep., p. I-5703, (punctul 144).

16 — A se vedea în acest sens Hotărârea din 9 decembrie 2008, Comisia/Franța (citată la nota de subsol 7, punctul 62), Hotărârea din 4 iunie 2009, Comisia/Grecia (C-568/07, citată la nota de subsol 7, punctul 44), Hotărârea din 4 iunie 2009, Comisia/Grecia (C-109/08, Rep., p. I-4657, punctul 51), și Hotărârea din 7 iulie 2009, Comisia/Grecia (C-369/07, citată la nota de subsol 15, punctul 144).

13 — A se vedea Hotărârea din 4 iunie 2009, Comisia/Grecia (C-568/07, citată la nota de subsol 7, punctul 42 și jurisprudența citată).

14 — Citată la nota de subsol 7.

realizat numai după ce Comisia a decis să formuleze prezenta acțiune.

38. În al doilea rând, este vorba despre durata neîndeplinirii obligațiilor. Apreciem că perioada de 29 de luni care s-a scurs de la data pronunțării Hotărârii din 2007 până la data adoptării legii de transpunere a Directivei 2004/80 în ordinea juridică elenă poate fi considerată, în opinia noastră, o perioadă semnificativă având în vedere în special împrejurările evidențiate în egală măsură de Comisie, și anume claritatea Hotărârii din 2007 și a Directivei 2004/80, care, în consecință, nu generează nicio dificultate de interpretare, precum și inexistența unor dificultăți deosebite legate de procedura de transpunere a Directivei 2004/80.

39. Argumentele invocate de Republica Elenă pentru a justifica durata neîndeplinirii obligațiilor prin problemele legate de necesitatea de a găsi resursele financiare necesare pentru transpunerea Directivei 2004/80 sau de organizarea alegerilor nu pot fi primite. Astfel, Curtea a precizat în mod clar că un stat membru nu poate invoca dispoziții, practici sau situații din ordinea sa juridică internă pentru a justifica nerespectarea obligațiilor ce rezultă din dreptul Uniunii¹⁷.

40. În al treilea rând, gravitatea neîndeplinirii obligațiilor pledează de asemenea în favoarea impunerii unei sume forfetare. Astfel, trebuie să se țină seama de faptul că Republica Elenă este ultimul stat membru care a transpus Directiva 2004/80 la aproape patru ani de la expirarea termenului pentru transpunerea acestei directive¹⁸.

41. Cu toate acestea, considerentul (7) al Directivei 2004/80 prevede:

„Prezenta directivă stabilește *un sistem de cooperare* în vederea facilitării accesului victimelor infracționalității la despăgubire, în situații transfrontaliere; acest sistem trebuie să funcționeze pe baza unor mecanisme, în vigoare în statele membre, de despăgubire a victimelor infracționalității premeditate săvârșite prin violență pe teritoriile

17 — A se vedea Hotărârea din 4 iunie 2009, Comisia/Grecia (C-568/07, citată la nota de subsol 7, punctul 50 și jurisprudența citată).

18 — Articolul 18 din Directiva 2004/80 prevede că statele membre adoptă actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma respectivei directive până la 1 ianuarie 2006.

respective. *Este necesar, aşadar, să fie creat un mecanism de despăgubire în toate statele membre*^{19]}”

unei persoane fizice libertatea de a se deplasa într-un alt stat membru, protecția integrității acestei persoane în statul membru respectiv, ca și cea a resortisanților și a rezidenților, constituie corolarul acestei libertăți de circulație. La realizarea acestui obiectiv ar trebui să contribuie măsuri pentru facilitarea despăgubirii victimelor infracționalității.”

42. Reiese de aici că, prin pasivitatea în raport cu Directiva 2004/80, Republica Elenă a adus întrucâtva atingere și măsurilor adoptate de celelalte state membre și a redus eficacitatea mecanismelor de despăgubire ale acestora.

43. În plus, astfel cum a arătat Comisia în mod întemeiat, netranspunerea Directivei 2004/80 în ordinea juridică elenă a împiedicat realizarea obiectivului fundamental al liberei circulații a persoanelor într-un spațiu unic de libertate, securitate și justiție. Această constatare este susținută de considerentul (2) al Directivei 2004/80, ce are următorul cuprins:

44. Având în vedere atitudinea Republicii Elene, durata neindeplinirii obligațiilor, precum și gravitatea încălcării, astfel cum rezultă din împrejurările descrise mai sus, considerăm că este necesară obligarea Republicii Elene la plata unei sume forfetare.

„În cazul Cowan [...], Curtea a afirmat că, atunci când dreptul comunitar garantează

45. În ceea ce privește cuantumul respectivei sume forfetare, trebuie amintit de la bun început că nu există o obligație a Curții în sensul de a respecta propunerea Comisiei și că fixarea cuantumulului sumei forfetare într-o putere sa de apreciere²⁰.

19 — Sublinierea noastră.

20 — A se vedea în acest sens Hotărârea din 9 decembrie 2008, Comisia/Franța (citată la nota de subsol 7, punctul 64).

46. Întemeindu-ne pe hotărârile în care Curtea a obligat statele membre la plata unei sume forfetare²¹, putem constata că, spre deosebire de situația penalităților cu titlu cominatoriu, Curtea nu și-a însușit modul de calcul al sumei forfetare propuse de Comisie în Comunicarea din 2005.

47. Pentru acest motiv, apreciem că nu este util, și nici necesar să se examineze exactitatea modului de calcul al factorului „n”, contestată de Republica Elenă, și să se răspundă dacă acest factor întemeiat pe produsul intern brut și pe numărul de voturi în cadrul Consiliului este suficient pentru a stabili capacitatea de plată a unui stat membru²².

48. Din jurisprudență reiese că, în cadrul aprecierii care trebuie realizată în vederea

stabilirii cuantumului sumei forfetare, Curtea trebuie să se asigure ca această sancțiune să fie, pe de o parte, adaptată împrejurărilor și, pe de altă parte, proporțională cu neîndeplinirea obligațiilor constatată, precum și cu capacitatea de plată a statului membru în cauză. Printre factorii pertinenți în această privință se numără elemente precum durata în care persistă neîndeplinirea obligațiilor după pronunțarea hotărârii de constatare, precum și interesele publice și private în cauză²³.

49. În speță, pe lângă considerațiile avute în vedere la punctele 37-43 din prezentele concluzii, trebuie să se țină seama de faptul că Republica Elenă a pus în executare Hotărârea din 2007 în cursul prezentei cauze.

21 — În prezent, este vorba despre cinci hotărâri, și anume Hotărârea din 12 iulie 2005, Comisia/Franța (C-304/02, citată la nota de subsol 12 – Curtea a aplicat suma forfetară de 20 de milioane de euro), Hotărârea din 9 decembrie 2008, Comisia/Franța (citată la nota de subsol 7 – Curtea a aplicat suma forfetară de 10 milioane de euro), Hotărârea din 4 iunie 2009, Comisia/Grecia (C-568/07, citată la nota de subsol 7 – Curtea a aplicat suma forfetară de 1 milion de euro), Hotărârea din 4 iunie 2009, Comisia/Grecia (C-109/08, citată la nota de subsol 16 – Curtea a aplicat suma forfetară de 3 milioane de euro), și Hotărârea din 7 iulie 2009, Comisia/Grecia (C-369/07, citată la nota de subsol 15 – Curtea a aplicat suma forfetară de 2 milioane de euro).

22 — Trebuie subliniat în același timp că, pentru calculul unei penalități cu titlu cominatoriu, Curtea a admis că metoda care constă în multiplicarea unui quantum de bază cu un coeficient „n” constituie un instrument adecvat pentru a reflecta capacitatea de plată a statului membru în cauză, menținând o diferențiere rezonabilă între diferitele state membre (Hotărârea din 7 iulie 2009, Comisia/Grecia, C-369/07, citată la nota de subsol 15, punctul 123 și jurisprudența citată).

50. Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, un quantum de 2 milioane de euro ni se pare adaptat la împrejurările speței.

23 — A se vedea Hotărârea din 7 iulie 2009, Comisia/Grecia (C-369/07, citată la nota de subsol 15, punctele 146 și 147, precum și jurisprudența citată).

Concluzie

51. Având în vedere considerațiile de mai sus, propunem Curții:

- declararea faptului că, prin neadoptarea, la expirarea termenului stabilit în acest sens de Comisia Europeană în avizul motivat, a măsurilor pe care le presupune executarea Hotărârii din 18 iulie 2007, Comisia/Grecia (C-26/07), Republica Elene nu și-a îndeplinit obligațiile care îi reveneau în temeiul articolului 260 alineatul (1) TFUE;
- obligarea Republicii Elene la plata către Comisia Europeană, în contul „Resurse proprii ale Uniunii Europene”, a unei sume forfetare de 2 milioane de euro;
- obligarea Republicii Elene la plata cheltuielilor de judecată.